

opusdei.org

Prelaadi kiri (september 2007)

Siis, kui oleme lähedal
Kristusele, oleme me
võimelised levitama head.
Koolitus, mida saavad kõik, kes
on lähedal Opus Deile ja tema
vagadusele aitab meil koos
Kristusega risti kanda. Sellel
teemal mõtiskleb piiskop
Echevarria oma kirjas lähemalt.

17.10.2007

Minu armsad lapsed: kaitsku Jeesus
minu tütreid ja poegi!

Kirik – ja Töö, kui elav kiriku osa – on kutsutud põlevana hoidma ja levitama seda valgust, mida ta on saanud Kristuselt. Kristuse õpetus kuulub kõigile kristlastele. *”Teie olete maailma valgus. Ei saa jääda märkamatuks linn, mis on mäe otsas. Ega süüdata ka lampi ja panda vaka alla, vaid lambijalale, nii, et selle valgus paistab kõigile majasolijatele. Nõnda paistku teiegi valgus inimestele, et nad teie häid tegusid nähes ülistaksid teie Isa, kes on taevas”* (Matt. 5 : 14 – 16)

”Kuuldes neid Jeesuse sõnu, ütleb paavst Benediktus XVI., võime meie, kiriku liikmed, teadlikuks saada, kuivõrd ebatäiuslik ja patune on meie inimsus, *conditio humana*.

Kirik on püha, aga see koosneb meestest ja naistest piiratuste ja eksimustega. Kristus, ainult Tema suudab Püha Vaimu abil meie armetust muuta ja meid püsivalt

uuendada. Tema on nende inimeste tuluke, *lumen gentium*, kes maailma oma kiriku kaudu valgustada soovivad.” (*Lumen gentium*; Nr. 1).

”*Kuidas see peab sündima?*, küsime me nii, nagu vastas püha Neitsi Maarja peaingel Gabrielile. Tema ise, Kristuse ja Kiriku Ema annab meile vastuse oma eeskujuga, alludes täielikult Jumala tahtele – *fiat mihi secundum verbum tuum* (Lk. 1, 38). Ta õpetab meid Issanda ”ilmumine” olema, mis tähendab, et me avame oma südamed armu jõule ja järgime truult tema Poja sõna, mis on maailma valgus ja inimkonna lõppeesmärk.” (Benediktus XVI, jutlus 6.1.2006).

On olemas kindlad tingimused, et kaasinimesi Kristuse õpetusele lähendada – ja see on tänapäeval väga vaearikas. Meie ise peaksime seepärast suurema innuga püüdma iga päevaga oma Issandat paremini

tundma õppima, ja teda rohkem ja rohkem armastama. Kristlikud vagaduse harjutused, millest on välja kujunenud juba kirikutraditsioonid ja millega ka meie Opus Deis tegeleme, teenivad just seda eesmärki. Me tahame neid võimalikult hästi teostada, need peavad olema viljad, mis tulevad armastusest, isegi siis, kui meie süda on vahel kuiv ja ükskõikne või ei taha reageerida.

Kui keegi pöördub Prelatuuri poole, sest ta soovib Jumalat lähemalt tundma õppida, võimaldame me talle vaimulikku ja apostlikku koolitust. See ei anna talle mitte ainult juhtnööre ja selgust, kuidas Kristusest teada anda, vaid ka valgust ja jõudu, et Kristust järgida. Me õpetame inimesi sakramentidest lugu pidama, sagedasti pihil ja armulaual käima, individuaalselt palvetama, rääkima Jumala, kui Isa ja Maarja kui Emaga, oma tööd

Jumalale ohverdama, hoolitsema teiste kaasinimeste vaimsete ja materiaalsete vajaduste eest ning kõiki, kellega me tihedas kokkupuutes oleme, Jumalale lähemale tooma.

Niisiis, püüdkem iga päev parandada oma suhet Jumal Isaga, Kristusega, Püha Vaimuga ja Pühima Neitsi Maarjaga. Meie, kes me saame Opus Dei vaimset toitu, paneme erilise rõhu jumalakartlikule elule, mis sobib ka paljudele teistele inimestele ja nii moodustub teadmine meie jumala laps olemisest. Proovigem jäljendada Kristust eriti Tema tööaastatel ja Tema igapäevases elus Natsaretis. Me pöörame rohkem tähelepanu palvetele Püha Vaimu poole, kes on külaline meie sügavaimates hingesoppides, kes meid kannustab Kristuse sarnaseks saama ja Jumal Isa armastama; me austame Maarjat Jumalaemana ja meie Emanat; me suhtleme Temaga

nagu väikesed lapsed, kes kõike
Tema emalikult headuselt ootavad;
me otsime isiklikku suhtlemist
kaitseingliga, kes on meie jaoks
liitlane kõiges meie apostellikes
ettevõtmistes; me pöördume
usaldavalt püha Josemaria, meie
armastatud isa poole kelles me
näeme kogu täiuses seda Vaimu,
mida Jumal Opus Deile anda tahtis.

Peale selle tahame me kogu oma jõu
rakendada kiriku teenimisele, mitte
ainult sõnades, vaid teos ja tões. Me
palvetame Paavsti ja tema soovide
eest ja palume, et ka teised
palvetaksid. Me tahame asju, mis ei
ole hästi ning mida Püha Isa ja
piiskopid koos püha tooliga soovivad,
heaks muuta. Me täidame truult
Opus Dei erilist sõnumit ja oleme nii
otseses koostöös suure ülesande
täitmisel, mille Meister kirikule
usaldas, ja millega sündis Jumala
tahtmine, et *kõik inimesed pääseksid
ja tuleksid tõe tundmisele.* (1 Tim. 2,

4). Tunneme, et tahaksime kõigis elu situatsioonides otsustavalt oma apostellikku pitserit panna. Nii teeme kõik viljakat tööd, ka need, kes erandina ei ole sellises olukorras, et võiksid isiklikult apostolaati teha. Aga see tee nõuab, ma kordan veelkord, et me sooritades vagaduse norme, püüame jõuda Jumalale lähemale.

Ei ole võimalik viia tööd hästi lõpule, kui me ei suhtu sellesse hoole ja pühendumisega, kui me ei palveta selle eest iga päev pühal Missal. Ka väikesi suretamisi peaksime võtma väga tõsiselt, sest Jumal ootab, et Ta võiks ikka ja jälle meie tegemistes ja tegematajätmistes kohal olla "nagu südamelöök"

Ühendus Kristusega on hädavajalik, selleks et truult seda apostellikku programmi läbi viia.

Ei ole võimalik järgida Jeesust ennast maha salgamata, hoolitsemata

meeleparanduse eest, ilma
konkreetselt pihiharjumuseta. Mõned
kuud tagasi, kui Püha Isa püha
Pauluse 2000 – ndal
sünniaastapäeval tema
mälestusaasta välja kuulutas, mainis
ta, et ”Erakordsed apostolaadi
tulemused , mida ta saavutas ei ole
siis särav retoorika, ega rafineeritud
apologeetilise ja missioonliku
strateegia olemasolu. Tema
apostolaadi erilist edukust võib
seostada eelkõige tema isikliku
pühendumisega evangeeliumi
kuulutamisele ja tema täieliku
andumusega Kristusele; Andumus,
kartmata ohtusid, raskusi,
tagakiusamisi: Ta kirjutas ”Sest ma
olen veendunud, et ei surm ega elu,
ei inglid, ega peainglid, ei praegused
ega tulevased, ei väed ega kõrgus, ei
sügavus, ega mistahes muu loodu ei
suuda meid lahutada Jumala
armastusest, mis on Kristuses
Jeesuses, meie Issandas.” (Room. 8,
38 – 39) Selles peitub väga tähtis

õpetus iga kristlase jaoks. Kirik võib olla mõjuvõimas ja usutav ainult siis, kui kõik selle liikmed on valmis igal hetkel Kristusele truuks jäämise nimel pingutama. Seal, kus puudub selline valmisolek, puudub ka otsustav tõe argument, millest kirik sõltub.

Need mõtisklused aitavad meid valmistuda Ristiülendamise pühaks 14. septembril. Püha Josemaria suunab meie pilgu suurele eesmärgile, et oskaksime Kristuse risti meie pühitsetud ja pühitseva töö kaudu kõigi inimlike tegevuste kõrgepunktiks pidada, millega Jeesus kõiki seob.

Mõelgem, kui oluline on see ülesanne, sest kui paljud inimesed ka tänapäeval igatsevad Jumalat, otsivad Jeesust ja tema kirikut, jumalikku halastust ja ”märguannet” mis nende mõistust ja südant liigutaks. Evangelist tuletab meile

meelde nii nüüd kui ka tol ajal, et ainsaks "märguandeks" on ristil ülendatud Jeesus. Jeesus, kes on surnud ja üles tõusnud on märguanne, mis on küllaldaselt piisav. Temas leiame me elu tõe ja pühaduse. See on kiriku keskseim sõnum, mis on püsinud läbi sajandite muutumatuna. Ristiusk niisiis ei ole ideoloogia, see on isiklik kohtumine ristilöödud ja ülestõusnud Kristusega. Sellest isiklikust ja ühisest kogemusest kasvab siis välja uus mõtte- ja tegutsemisviis: algab elu, nagu näitavad pühakud, mille on vorminud armastus.

Oluline osa Kristuse esiletoomiseks meie elus seisneb – ja neid mõtteid ei saa me kindlasti iseenesest oletada – rõõmsas ja harjumuspärases suretamises ja meeleparanduses. vabatahtlikult mugavusi ja naudinguid vältides. Need mugavused ei pruugi üldse pahad olla, kuid nad segavad ja muudavad

keerulisemaks meie ühenduse Jumalaga. Materiaalsete hüvede mõõdukas kasutamine ja mitte nende võrku langemine on väga tähtsad tingimused, et võiksime teha aktiivset apostolaati ja olla ühenduses Kristusega.

Palju aastaid tagasi kirjutas meie asutaja, et "inimesed ootavad meilt, Jumala lastelt oma Töös seda Kristuse *bonus odor*´i, mis neid oma mõõdukusega sütitab ja kaasa haarab." Aga kui me seevastu maailma nakkusohule alla anname, kui me arvame, et on võimatu vajalikku Kristuse õhkkonda endaga kaasas kanda ja tormile vastu ujuda, siis ei saa me teisi aidata suurimat õnne leida, mis seisneb sõpruses Kristusega. Kahjuks on praegu peaaegu igal pool ülekaalus maailmalik hoiak. Sellepärast on vajalik kutsuda inimesi eelkõige oma eeskujuga Jumala läheduse värsket õhku hingama. Selleks on

hädavajalik südame ja mõistuse
mõõdukus ja mõte: Õndsad on
puhtad südameelt, sest nemad näevad
Jumalat (Matt. 5, 8). Kindla
veendumusega, et ainult nii võime
seda maailma kirglikult armastada.

Kui suur on kristlaste vastutus!
Vaadakem veelkord, mida püha
Josemaria *Tee* raamatus kirjutas:
"Sellest, et sina ja mina nii
tegutseme, nagu Jumal soovib,
sõltuvad paljud suured asjad"

Ärgem lakakem Püha Isa ja tema
palvesoovide eest palvetamast.
Palugem Jumalat, et ta teeks tema
teenistuse kirikus viljakaks, nii, et
kõik katoliiklased – karjased ja
usklikud – tema õpetuse südamega
vastu võtaksid ja seda tegudes
väljendaksid. Ja olge ühenduses ka
minu palvesoovidega. Andke andeks,
et ma seda nii tungivalt palun, aga
ma vajan igaühte teist tõeliselt. Meie
isa ütles sageli: kõik on tehtud ja kõik

on veel vaja teha; seepärast otsin ma koostööd teiega, et teha väljakutse apostolaadiks, mis tahab kõigile inimestele teada anda, et Kristus kutsub igaühte neist.

Ma õnnistan teid kogu oma armastusega!

Isa Javier Echevarria

Pamplona, 1. september, 2007.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-
september-2007/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-september-2007/) (12.03.2026)